

Ünnepi hangulat volt a Majális-parkban

Kötetlen beszélgetés

(Folytatás az 1. oldalról)

Közben a nap is kisütött, s egyre többen merészkedtek elő otthonaikból, hogy legalább délután részesei lehessenek az itteni eseményeknek. A sportpályán ádáz küzdelem folyt a vállalatok kispályás futbalcsapatai között, s a fenti színpadon pedig jüdobemutatót tartottak az MVSC „sportos” leányai. A mesemozit díjtalanul látogathatták a gyerekek, na meg az őket kísérő apukák és anyukák. Nagy feltűnést kel­fettek azok a külföldiek, akik skót népviseletben jelentek meg a Majális-parkban. Mint később megtudtuk, egy néptánc bemutató résztvevői voltak. Sajnos itt is találkozhattunk a tömeges megmozdulások „mellékszereplőivel”, akiknek az üveggűjtés jelentette a legfőbb programot.

Nagy volt a készülődés a Borsodi Szénbányák Miskolci Bányüzemének házatáján, hiszen egy órára várták az illusztris vendégeket. Vállalatunk dolgozóinak nevében Kiss Dezső vezérigazgató és Nagy Tibor vállalati szak­szervezeti titkár köszöntöték az érkezőket, majd a bányászatorba invitálták őket, ahol a terített asztalok mellett rövid, közvetlen hangú beszélgetésre került sor. Vezérigazgatónk beszámolt a vállalat munkájáról, terveiről,

amit a vendégek nagy érdeklődéssel hallgattak. Szakszervezetünk első embe­re a nehéz gazdasági hely­zetre hivatkozva megemlí­te: „Mostanában olyan idöket élünk, hogy mindent lehet csinálni, csak azt nem, hogy nem csinálunk semmit.” A vendégek nem ma­radhattak sokáig, hiszen sokféle várták őket, így megköszönve a vendéglátást tovább indultak. Akik viszont maradtak, azok kellemes környezetben folytathatták a baráti beszélgetést. Miről is volt itt szó? Elsősorban a

vállalatunkat érintő kérdésekről, problémákról. Vezető és beosztott, barát és munkatárs oszthatta meg gondolatait a többiekkel. Sok ilyen együttlét kellene, amire jó lehetőséget biztosított ez az ünnep is.

Reggel még féltünk, hogy az időjárás megviccel bennünket, délután viszont sajnáltuk, hogy haza kell menni. Ki egyedül, ki családjával, de azt hiszem, mindenki jól érezte magát ezen a szép, augusztusi napon.

Czoborczy Bence

Eszmeesere a borsodi bányászat helyzetéről

Kell a lufi

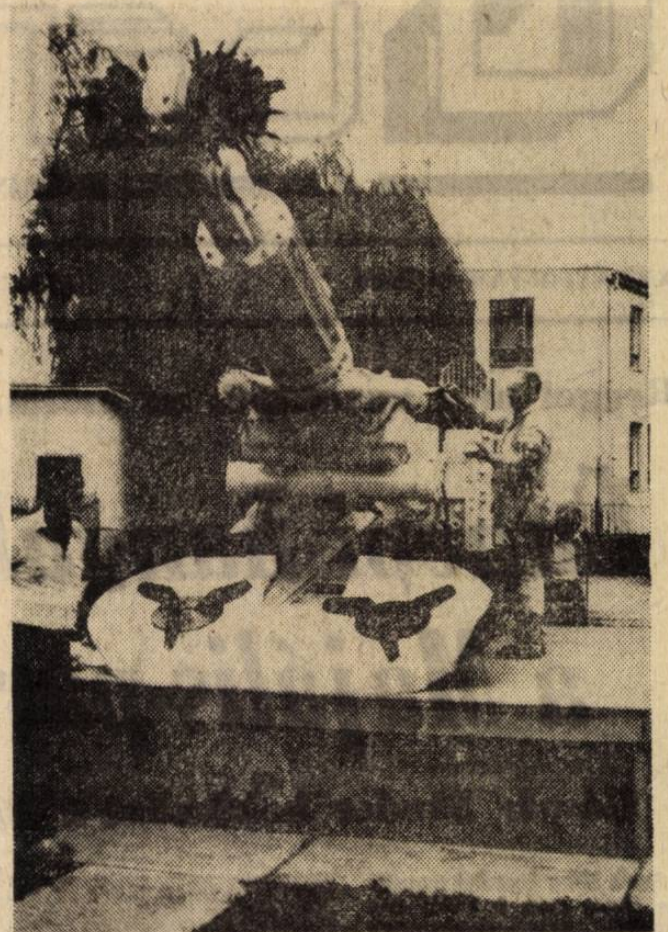
Kicsit paradox a helyzet, ha belegondolunk, hogy a század elejétől már komoly termelést produkáló bánya volt Alberttelepen, az ötvenes években pedig személynevezésként is nagy volumenű termelés folyt itt. A munkaverseny-mozgalmak idején itt döntözték meg a 100–200–300 százalékokat egyetlen élenjáró bányászember szavára.

A borsodi szénbányászat jelenlegi időszakában is ide koncentrálódik a bányászati erő nagy százaléka nemcsak a termelés, hanem a politika, a köz­művelődés oldaláról nézve is.

A paradox tehát a dologban az, hogy most, amikor a kósza hírek szerint is csak néhány év van Rudolf-aknaüzemnek, Alberttelep, s a közvetlen környék egyetlen komolyabb aknájának, most kap a település egy... emlékművet.

A múlt hét szerdán délelőtt hatalmas daru emelte a helyére, az alberttelepi Hunyadi János Művelődési Ház előtti beton talapzatra azt az F-gépet, amely ezentúl mintegy mementóként őrzi majd a helység bányászati jellegét.

Talán vitakozni is lehetne azon, miért egy gépmonstrum került ide, noha világos képre festve valóban figyelemfelhívó az átutazók számára is, de vitázni most már nem érdemes. Hiszen, ha más oka nem is lenne az elővájó gép idekerülésének, mint például az olcsóbb­ság, már az is elfogadható érv a mai gazdasági helyzetben. Hiszen ez mindenképpen kevesebbe került, mint tessen azt egy

Bányásznapra készült

Emlékmű

szoborcsoport, vagy más hasonló. (Szobor melléleg a ház előtt van.)

Azon a szerdai délelőttön minden arrajáról meg­ragadott a géppel óvato­san bányászok sűrű­gése, aggodása. Akik ki­jöttek a műhelyből ide,

hogy felállítsák „örök” helyén modulataikba rejtve tanúbizonyságot tettek pontosságáról, esztétikájáról, bányász összetartozásból. Dicséret illeti a Vörös Október szocialista brigád, a külüzemi dolgozókat, az üzem vezetését.

Vallomások a hazáról

Na, gondoltam magamban, most már hivatalosan is elismerték, hogy baj van a magyarság hazatudatával, hiszen országos pályázatot hirdettek meg az írástudók számára annak tisztázása érdekében, hogy mi a haza ma. S talán azt is látják már, hogy nem is annyira az értelmi, mint az érzelmi szá­lak rongyolódnak.

Akkor még valamiféle kam­pányra nem gyanakodtam.

Tulajdonképpen szintén gya­nú nélkül ültem államisá­gunk alkotmányos megerősödésünk, no meg az új ke­nyér napjának ünnepi dél­utánján a televízió elé, hogy halljam és lássam az em­lített pályázat nyertesének megnyilatkozásait, ha úgy tetszik, vallomásait a hazáról.

Kérdő és kértett tisztességes szándéktól vezérel­tetve őszintének, sallangmen­tesnek tűnt, egyszerűval tet­szetősre sikeredett a műsor. Kampanyra nem gyanakodtam. Csak mikor már harmadszor adták a borsodi fiúcska megejtő mondatait az est folyamán, valami szíven ütött, s azóta se hagy nyugodni. Olyanok voltak ezek a bejótársak, mint valami ügyes manipulációk. S így, utólag visszagondolva, úgy tűnik, a többiek mondatait is rideg, jőzan, számító ész­szel rakták össze, vagy vág­ták meg a szerkesztők, az ügyvezetett „politikusság” szándéka szerint. Félő, hogy egy évig a maguk részéről így letudták. Nem tudom.

Ahogy szétnevezek magam körül, egyre jobban örül a világmalom, s a kis népek megmaradása ellen dolgozik. Ahogy Ady mondja, nekünk még lélegzetet venni is radikálisan kell. S tán legin­kább ebben a hazában, ezért a hazáról.

Egy Bódva menti könyvről

„Edelény Budapesttől 210, Miskolctól 24 km-re Borsod-Abaúj-Zemplén megye egyik legszebb részén terül el, ahol változatos szépségű tájak találkoznak: ott, ahol az Alföld egyre keskenyedő síkságnyúlványa átadja a helyét a szép, lankás Cserehát változatos hegyeinek, ott, ahol a kristálytiszt Bódva folyócska előbúvik a Cserehát hegyei kö­zül.” Ezekkel a szavakkal fordul olvasóihoz Slezsák Imre, akinek Edelény és környéke című könyve ez évben jelent meg az Edelényi Városi Könyvtár gondozásában. Idegenfor­galmunk eme méltatlanul elhanyagolt vidéke sok olyan tit­kot és szépséget rejt, ami külföldi, belföldi előtt hamar vonzóvá válik. Aggtelek és Jószafo csodálatos világa min­denki előtt ismert. De Rakaca, Szendrő és Bódvaszilas szépséges tájaira nehezen talál rá az erre tévedt országjáró. En­nek a könyvnek a segítségével olyan vidékeket és falva­kat ismerhetünk meg, melyek más könyvekben útfköny­vekben, legfeljebb pár soros említést kapnak. Megtudhatjuk belőle, hogy az egyes falvak hogy álltak helyt a történelem viharában, tájékoztatást kapunk a lakosság számának alakulásáról, s a szerző részletesen felsorolja az ott meg­található műemlékeket is. A borító belső oldalain Edelény város címere, és a környék térképe található meg, mely egyszerű, szemléletes ábrázolással ad útbnigazítást a tá­volból érkezeteknek. Az utolsó húsz oldal fényképeknek ad helyet, melyek között láthatjuk: a bódvai Árpád-kori templomot, a szendrői festőházat, és tornanádaskai Hadik-kastélyt is. A könyv tudományos igényességét bizonyítandó, hogy a forrásjegyzékben felsorolt művek szerzőinek a so­rában nem egy országosan is elismert szakember neve sze­repel.

A könyv forgatása közben egy sor megválaszolatlan kér­des merül fel bennem. Hol lehet majd megvenni ezt az ér­dekes, minden részletre kitérő kiadványt? El fog-e tu­ni azoknak a kezébe, akik munkájuk, tanulásközben legjobb hasznát vennék az itt leírt adatoknak? Kézhez kap­ják-e azok, akinek elsősorban fel akarja hívni a figyelmét — az idegenforgalmi szakemberek —, hogy van Magyaror­szágnak egy olyan tája, ami kiaknázatlanul hever turisztika­i szempontból? Bizzunk benne, hogy mindenkihez eljut majd akit érdekel, és akinek szüksége van rá. Gondolom, hogy a szerző, Slezsák Imre is ezt szeretné.

BORSODI Bányász

Szerkesztőség: 3525 Miskolc Kazinczy u. 49 Postacím: 3561 Miskolc pt. 146 Telefon 17-884 17-431 21-811 Felelős szer­kesztő: KAROSI IMRE — Kiadja: a Borsod Megyei Lap­kiadó Vállalat 3527 Miskolc Bajcsy-Zsilinszky út 15 Posta­cím: 3531 Miskolc pt. 178 Telefon: 36-131 Felelős vezető: VERES MIHÁLY — Index: 32-904 — Készült: a Borsodi Nyomdában, Miskolcon. — Felelős vezető: WIRTH LAJOS.